

ОЛЕГ АЙРАНОВ
ШАМИ

chitanka.info

Шами си беше чистокръвно маке отвсякъде — среден на ръст, набит, загорял като пирински кремък, с вечно шаващи очички, на които не убягваше ни една аванта или задала се опасност. Докато ние софийските гъзарчета се ориентирахме в казармената обстановка, Шами вече беше влязъл под кожата на когото трябва. Старшина това, старшина онова, за две седмици успя да стане втори сандък на старшината. Мръсен провинциален натегач, си мислехме ние, но Шами съвсем не се слагаше безразборно на всичкото началство. Усетил с безпогрешния си нюх, че взводният не се ползва с особено уважение сред свръхсрочно служещия състав, той го орезали още в самото начало.

Взводният много държеше при вечерна проверка всички чули името си да се обаждат тънко, ясно и високо с „аз!“, затова за всеобща досада се случваше да повтаря проверката по два-три пъти. Веднъж така, когато по списък дойде ред на Шами, в отговор на името си той измънка само едно вяло:

— Ъ...

— Шаламанов! — повиши тон взводният и демонстративно долепи длан зад ухото си.

— Ъс — отново едва-едва се обади Шами.

Взводният направи няколко крачки към строя, без да сменя ръката и доближи глава до устата на Шами.

— Шаламанов! — със заплашителни нотки потрети той.

Шами, напомпал предварително дробовете си ревна, като че ли трябваше да установи безжична връзка от Банско до Разлог без радиостанция:

— А-а-аз!

От първата редица почти видяхме как лявото тъпанче на взводния се показва през дясното му ухо. Взривната вълна от устата на Шами го отнесе на няколко крачки и го спря в пилоната със знамето. От този ден нататък взводният избягваше да прави вечерната проверка, някак си ищахът му се беше изпарил.

Шами си падаше и сладкодумец: каквато и приказка да се отвореше, хеле пък за ядене и особено за пиене, той даваше обилен принос. Само по третата най-важна в казармата тема никакъв го нямаше. Станеше ли дума за мацки, Шами нахлузваше снизходителната физиономия на човек, който стои над тези неща. А

тръгнем ли да го провокираме, най-много да изтърве някоя презрителна оценка по адрес на красивия пол.

Такова отношение към момичетата беше новост за нас, които бяхме възпитани ако не в почитание, то поне в учтивост. Отначало го взехме за стойка. Тъй де, сигурно това провициалистче от село още не беше виждало жена отблизо. Къде ще се мери с нас врелите и кипели свалячи от столичните дискотеки, ехе-е.

Но Шами и тук се размина с очакванията ни. Нашите момичета никакви ги нямаше, не се и сещаха да се появят и утешат бедните жертви на всеобщата повинност. Сигурно продължаваха да се чекнат по дансингите, без да са забелязали отсъствието ни. А при Шами празно свиждане нямаше. Прииждаха все различни девойки с румени лица и здрав тен на кожата, раболепно му поднасяха какви ли не буркани и го гледаха благоговейно в очите. А Шами намръщен кусаше от благините и от време на време се принизяваше да кимне сдържано в знак на одобрение. Когато после го разпитвахме за тях, той само бърчеше нос и пренебрежително махаше с ръка.

* * *

Този следобед бяхме излезли заедно в отпуска и седяхме в голямата сладкарница един срещу друг на по кола, а Шами беше стоварил пред себе си още две милинки и набиваше, та ушите му плющяха. Бях се разположил с гръб към входа, та пръв забелязах необичайно раздвижване по масите до прозорците, където бяха изпонасядали други отпускари. Миг след това я видях да минава по тротоара отвън: беше разкошна, с кестенява грива, мини, крака до сливиците, напета походка и... абе, всичко си имаше момичето. Гледка магнит за войнишкото око, просто във въздуха се чувстваше всеобщата няма молитва тя да влезе в заведението. Престанах да следя глупостите на Шами, който още не се беше усетил и без да изпускам от поглед лицето му, се заслушах във вратата зад гърба ми. Тя скръцна...

Шами забрави да дъвче и се одърви, ушите му спряха да подскачат, лицето му умря. Само погледът му, останал жив, следеше по азимут движението на обекта зад мен. Хе-хе, пич, значи и ти не си желязо, всичките ти приказки са били само камуфлаж, тази така сега

ако те погали по остриганата глава, може и лапичка да подадеш, злорадствах вътрешно. Красавицата мина покрай нашата маса към бара, а Шами с пълна уста дори благоволи да извърти врат след нея. Хо-хо, довечера в ротата щях да го спукам от бързик как едва ли не е паднал от стола. Докато още се кефех на тази си представа Шами върна пресуканата си глава в изходно положение и най-последно преглътна забравената хапка.

— Какъв газ... — полугласно се произнесе той. Охо, не можех да повярвам, ама той даже и възхищение засвидетелства, макар и по типично неговия си начин.

— ... пун с лайна! — довърши мисълта си Шами, наложи отново най-пренебрежителната си гримаса и делово се пресегна към втората милинка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.